

kan det godt være, at Mange ikke ville faae, hvad de maaffee havde ventet ved den, men jeg troer, at Stemningen i Folket vil blive saaledes, at dersom man elsker og agter Embedsstanden i Landet og vil have, at den skal staae paa en god Fod med Befolkningen, saa skal man lade denne Lov komme ud, selv for Dyrighedens Skyld, thi dertil vil denne Lov bidrage saare meget. Naar den ærede Rigsdagsmand har fremhævet en foregaaende Rigsdagsmands Udtryk, at man ikke skulde gjøre sig selv en Behagelighed, og at man mere skulde see paa Sagens sande Veffaffenhed end paa, hvorvidt Mange vuffed den, eller andre saadanne Tilfhyndelser, saa kan jeg igrunder gientage det Samme og bede de Herrer, som ere imod denne Lov, at de dog ikke for at gjøre sig selv en Behagelighed ville stemme imod den og see bort fra alle de vigtige Grunde, der tale for den. Jeg troer ogsaa, at man kan gjøre sig en stor Behagelighed ved at stemme imod den, og at Behageligheden her gaaer lige op. Til disse Bemærkninger skal jeg for Diebliffet indskrænke mig.

Indenrigsministeren: Jeg vil kun gjøre en kort Bemærkning i denne Sag, nemlig den, at den Hemmelighed, der tidligere har fundet Sted med Hensyn til de Andragender, som vel ere de allerfleste og som ere de Vedkommende meget magtpaaliggende, nemlig angaaende alle slags Næringsveie, angaaende alle de mange Bevillinger, som ere fremkomne der, ved, at vi befinde os i en Overgangstilstand, hvor man ikke troer at kunne indrømme Næringsfrihed og dog ikke kan holde paa de gamle Skranker — denne Hemmelighed er bortfalden, idet disse Ansøgninger om Bevillinger nu blive saa godt som alle gjorte til Gjenstand for Forhandling med de kommunale Autoriteter, og disse Erklæringer blive bekjendte. Sogneforstanderskabet giver nemlig paa de fleste Steder Afgang til dets Forsamling, ialtsald er det vitterligt, at det ikke bliver en Hemmelighed hvad saaledes en 7 til 8 Mænd have at bevare. Fremdeles bekjendtgjor Amdraadene regelmæssigen deres Forhandlinger og anføre netop, hvorfor dette eller hiint er tilraadeligt eller utilraadeligt. Jeg troer derfor, at hele Sagen nu har langt mindre Betydning, end

den havde tidligere, inden der var en kommunal Forfatning, og hvor alt laade i en enkelt Embedsmands Haand, hvor den høieste Autoritet sædvanligviis slet ikke havde andet end Underøvrighedens Erklæring at holde sig til; nu derimod komme flere til at yttre sig, og Erklæringerne blive for største Delen bekjendte. Det er ganske vist, at disse Erklæringer meget ofte og langt oftere gaae de Vedkommende imod, end de gaae dem med; der nægtes og maa nægtes mange flere Bevillinger end der tilstaaes, og deraf, troer jeg, kommer Uvillien. Det er saa ganske naturligt, at den simple Mand, naar der er givet en Bevilling, som er bleven søgt det ene Aar, synes, at der kunde gives en det andet Aar og en det tredje Aar og saa videre fort, saamange det skal være, og naar dette maa nægtes, saa synes han, at han skeer Uret. Derfor skeer det ogsaa nu saa hyppigt, at der kommer idelige Ansøgninger om det samme og det ingenlunde af Uvidenhed om, at Autoriteterne have erklæret, at der er ingen Anledning til i dette Tilfælde at bevilge flere af de Haandteringer eller Næringsveie; de blive alligevel ved at søge en 4 a 5 og flere Gange, ofte med meget korte Mellemrum. I disse Ansøgninger paaberaabe de Vedkommende sig, hvad der kan tale for Opfyldelsen af deres Andragende, og naar Erklæringen er gaaet dem imod, søge de paa deres Viis at gjendrive dem, ved at udtale deres modsatte Anskuelse; der er saaledes i Birkeligheden i alle disse Sager en langt større Offentlighed tilstede, end man antager. Jeg troer derimod, at der snarere under Justitsministeriet forekommer flere Sager, som efter deres Natur ei vedkomme de kommunale Autoriteter, men under Indenrigsministeriet, hvorhen dog udentviis de allerfleste Ansøgninger høre, gives der i Reglen disse Autoriteter en selvstændig Stemme i Sagen.

Ballentin: Det falder vistnok ikke let, at frigjøre sig for noget Hensyn til sin borgerlige Stilling i Samfundet, saa ofte en Sag her kommer under Overveieelse; jeg vil derfor gjerne indrømme, at der ogsaa ved mig kan klæbe nogen Gensidighed, naar jeg udtaler min Anskuelse om denne Sag. Jeg har i saamange Aar været Embedsmand og endog været Medlem af en Mellemautoritet, som hyp-